

komt voor de
pas hervat zijn.
geleerd dat geen
ijn we een week
beste catechisaties
en Dinsdag, ver-
donderdag.
gij een verzetten
en ter wille van
keuren.
u groet,
van het Bestuur.
NST, Secretaris.

De Heraut

door de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het ndrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 5 September 1920. N°. 2224.

Abonnementprijs: franco aan huis, per drie maanden / 1.50 bij vooruitbetaling voor het Buitenland en Ned.-Indië per jaar / 7.20 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers / -15.
Advertentie: van 1 tot 5 regels / 1.25, met inbegrip van bewijsnummer, voor elk regel meer / -25. Aanvragen en vermelding van lefdegeven / -12 per regel.

„Hij deed 't met zijn gansche hart“.

En in alle werk, dat hij begon in den dienst van het Huis Gods, en in de wet, en in het gebod, om zijnen God te zoeken, deed hij met zijn gansche hart, en had voorspoed.
2 Kron. XXXI. 21.

Hizkia was een dier gelukkige vorsten over Judea en Israël, wiens heilige bezieling geheel de bevolking van zijn Koninkrijk bezield en over het zoo veelzins afgedoode Koninkrijk weer gelukkige dagen van heilige wijding bracht. Het was onder meer dan één van de vorige Koningen vaak o, zoo boos en jammerlijk toegegaan, maar van Hizkia ging een geestelijk aangrijpende macht uit, die bijna plotseling den geheelen volksgeest omzette, en de verkleeftheid aan Jehova opnieuw triomfeerde.

Vraagt ge nu wat het heilige motief was, waardoor het Hizkia gelukte dezen schier plotselings ommekeer in den geestestoestand van het volk te weeg te brengen, dan meldt de historieschrijver uit het boek der Kronieken u, dat Hizkia daarom vooral zoo hoog boven zijn voorgangers stond, dat hij wat hij deed om Israël's God te zoeken, deed met zijn gansche hart. Zoo toch meldt ons het slotvers van het kapittel, waarop we hier wijzen: „In alle werk, dat Hizkia begon in den dienst van het Huis zijns Gods, deed hij 't met zijn gansche hart“, en dit juist waarborgde hem den voorspoed in zijn Koninkrijk.

Ook onder zijn voorgangers ontbraken de Vorsten niet, die den Tempeldienst in eere hadden gehouden. Men sloot zich dan bij de Tempelpriesters aan, waakte voor de ongeschondenheid van hun inkomsten, en was er steeds op bedacht, om de toegankelijkheid van de heilige schare voor de Tempeldienaars te winnen en te behouden. Alleen maar deze bezieling voor het Heiligdom en deze eerbied voor de priesterlijke schare miste bij Hizkia's voorgangers veelal het ware, degelijke karakter. Voor den vorm deden vele Koningen met den Tempeldienst mede, maar 't ontbrak bij de meesten van Hizkia's voorgangers aan de toewijding van hun hart. Den vorm hield men, maar het faalde aan 't hart.

Doch wat nu Hizkia zoo hoog deed staan, was juist het cardinale onderscheid tusschen hem en zijn voorgangers. Vormelijk bewaarden en Hizkia en vele van zijn voorgangers niet zelden gelijke paden, maar 't innerlijke, dat hen dreef en bewoog, verschilde van Hizkia's toewijding zoo principieel. Bij Hizkia's voorgangers ging 't om den blooten vorm, bij Hizkia daarentegen om 't wezen. Van hem staat 't er daarom zoo nadrukkelijk bij, dat hij, wat hij deed, deed met zijn gansche hart. Het was Hizkia niet om den blooten vorm, maar om 't wezen te doen. Hij hing geen lokmiddel uit, om de priesterschare te winnen, maar ging hen veel in de oprechtheid van den dienst des Heeren voor. Zijn voorgangers was 't veelal om uitwendige volgzzaamheid der schare te doen geweest, maar bij hem hing 't alles aan den dienst en de vereering van Jehova. Bij de overigen was 't maar al te vaak pure schijn geweest, maar onderwijl 't hart naar de aardse dingen afzwierf. Ook onder de vorige Koningen waren er volgzame verweerders van den Tempeldienst geweest, doch hier bij Hizkia ging het niet om den vorm, doch veel meer om de principieele toewijding van geheel het innerlijk zielsbestaan. Het staat er immers zoo nadrukkelijk bij, niet enkel, dat de vorm bij hem door het hart beheerscht werd, maar veel beslister en veel sterker nog, dat hij Jehova zocht met zijn hart. En dat de aldus heilige ernst door hem in den Tempeldienst werd ingedragen, was niet de hoofdzak, maar veel sterker en veel beslister nog, dat 't Hizkia bij allen vormdienst en Tempeldienst eeniglijk om het heilige nabijheidsgevoel van zijn God te doen was, en dat wat hij deed, vanzelf door hem gedaan werd met zijn gansche hart.

Sterk sprak derhalve het verschil. Onder zijn voorgangers waren niet zelden vorm-verweerders geweest, die voor het uitwendige en in de practijk van het leven den Tempeldienst in eere hielden, en er zelfs hun milde offeranden voor over hadden, maar 't was bij die voorgangers niet tot een innerlijke toewijding van 't hart en van de ziel gekomen. Die voorgangers verloren zich veelal in het zoeken van eigen glorie en in het aan zich verbinden van de zoo invloedrijke priesterschare. Dit leidde dan in

den tempeldienst ook hen vaak tot aanbidding en toewijding, maar dan toch meest zoo, dat 't hart er buiten bleef. Zulke Vorsten deden dan in 't heilige mede, doch niet uit innerlijken zielsaandrang, en schier enkel om de priesterschare aan zich te verbinden, en in den heiligen dienst een hooge wijding van het vorstelijk regiment te zoeken. Voor het overige daarentegen verloren ze zich in den dienst der wereld, zochten eigen eere en grootheid, en bleven den dienst van Jehova steeds als bijzaak, als ornament van hun bewind, als een sieraad van het Koninkschap beschouwen. Wat hoofdzak voor hen had moeten zijn, ging in bijzaak en pure vorm op. De dienst van Jehova was voor hen niet 't middenpunt van hun regeeringsactie, maar ten slotte niets dan bijzaak en pure vorm. En hierin nu juist stond Hizkia zoo hoog boven deze zijn voorgangers, dat voor hem de dienst en de vereering van Jehova het hoogste, rijkste en edelste geworden was, zodat al 't overige in tempeldienst en priesterhoogheid niet dan bijzaak en uitloei was van wat den vromen Hizkia innerlijk in heiligen drang voor de eere van zijn God als verteede.

Nu doen zich hierbij drie graden voor. Er zijn verweerders van het Heilige, die innerlijk veelzins afdoelen, maar in den uiterlijken vorm aan de usantien der vromen toch vasthouden. Van een zoeken van de gemeenschap Gods is dan geen sprake. Zulke een vroomheid gaat meerendeels in het eeren van zekeren gewijden vorm op, zonder dat 't hart er in meesprekt. Dan in de tweede plaats dienen diegenen zich aan, bij wie het dieper gaat, en die er zich althans op toelagen, om in hun huiselijke en kerkelijke vormen van Godsruimte met hun hart mede te leven. Tot op zekere hoogte treft dit ook dan soms doel, maar 't mist toch alle duurzaam en dieper indringend karakter. En dan eerst komt in de derde plaats de geheiligde schare, die met 't gansche hart aan den Heilige kleefte en geen hooger bezieling kent dan om in Hem zich te verliezen. Alle vorm is voor dezulken bijzaak, een bijzaak die zeer zeker niet verwaarloosd mag worden, doch waar het wezen toch niet in rust. En zij 't nu al, dat ge ook bij dezulken vaak afdoeling en zwelking ontwaart, de innerlijke drang blijft dan toch aanhouden. Het is dan nooit en nimmer het zich vastklemmen aan vaste kerkelijke usantien, alsof daarin op zichzelf het wezen der religie school. Het wezen van alle religie blijft bij dezulken het zoeken van de nabijheid Gods, het heiliglijk verkeer in zijn heilige nabijheid. En dan komt er zeer zeker steeds almeer ook de vereering der uitwendige vormen bij. Wie God vreest, kan ook in die vormen niet nalatig worden. Doch dan is 't God die ons terugtrekt naar zijn heilige nabijheid, en alleen in die nabijheid zijn we dan zalig en rijk.

Dr. A. K.

Kootwicks Scholen

In hartelijken dank ontvangen van den heer G. Kok te Utrecht / 5, van den heer J. Holwerda te Makkum gevonden in de Unie collecte / 2.50.

Dr. J. H. HOUTZAGERS, Voorzitter, Arnhem, Velperweg 88.

Voor Kinderen.

UIT HET OOSTEN.

WOONPLAATSEN.

Een land en een volk behooren bij elkander. Dat wil zeggen, het volk schikt zich naar het land, en het land levert wat men er van verwacht.

Er zijn volken, die bijna alleen van de jacht leven, jagersvolken. Zoo de Indianen van N.-Amerika. Andere bestaan door de landbouw; weer andere door de veeteelt. Groot is ook het getal der streken, die ten deele landbouw ten deele veeteelt uitoefenen. Zulke een land kennen alle lezers wel. Wat zou een visschersbevolking in een bergland uitvoeren? Veeboeren zouden moeilijk een bestaan vinden in een jachtgebied.

En zoo is er meer. Ook heeft de inwoner zich aan zijn land, en krijgt en heeft het lief. Dikwijls begrijpt de een dat van een ander niet. Groenland, een Deensche bezitting in het hoge Noorden, fel koud, is geen land waar een ontzekerde bevolking zou wonen. Maar tweehonderd jaar geleden liet de koning van Denemarken een aantal Groenlanders naar Kopenhagen komen, waar zij een poos zouden blijven en leven konden naar hun begieren. Toch zelden ze na een poos: Het is hier niet koud genoeg; hadden wij maar een paar zeehonden!

Nog eens, land en volk behooren bijeen. En daarop dienen we ook te letten als wij spreken over de woonplaatsen der Israëlieten

in het land Kanaän. Zij waren in den eersten tijd uitsluitend herders, die met hun groote kudde door het land trokken. Waar voedsel was voor het vee hield men stil, totdat al de voorraad van het veld was opgegeten, en trok dan weer verder. Er was voor zulk een levenswijze veel ruimte noodig, veel vrije grond, dien iedereen gebruiken kon voor zijn vee.

Later, toen de Israëlieten een vaste woonplaats in het Beloofde land hadden gekregen, legden zij zich ook op den landbouw toe, die ook al weer ruimte vereischte. Tenslotte moest het rondweiden met de kudde geheel ophouden, wijl ieder zijn eigen veld en akker had.

Het spreekt van zelf, dat in zulk een land het getal inwoners nooit heel groot kon zijn, dat het land niet dicht bevolkt was. Veeboeren en landbouwers kunnen hun werk niet uitoefenen op tweede en derde bouwhuizen. Als iemand door Nederland won gaan reizen als eenmaal Abraham door Kanaän, zou hij al spoedig niet voort kunnen. Het zou hem trouwens al dadelijk worden bejaet. Trouwens, het Beloofde land schoon bijna even groot als Nederland telde toch in Abrahams tijd nog lang geen miljoen inwoners.

Zoo is het thans ook, maar daartusschen liggen tijden, dat het land zeker drie of vier miljoen inwoners telde. Dicht opeen gehoopt in groote steden woonden de Joden echter vroeger nooit. Dat kon eenvoudig niet, wijl verreweg de meeste Joden hun brood op het veld vonden, hetzij als weiland hetzij als bouwland.

De Schrift spreekt ons van steden, dorpen en vlekken, als plaatsen waar meerdere menschen samenwoonden. Kanaän wordt zelfs een dorpland genoemd. Het onderscheid tusschen dorpen en vlekken is niet altijd juist te bepalen.

Groote steden telde Palestina er maar één. Dat de menschen zich op bepaalde plaatsen neerzetten en daar bleven, had verschillende oorzaken. Dikwijls was het een waterput, die heel den omtrek voorzag en waar men gaarne dicht bij woonde. Dan weer was het een vruchtbare strek, die aantrok. Maar in elk geval waren, met enkele uitzonderingen, de steden klein, ten minste naar onze begrippen. De hoofdstad Jeruzalem zal ter nauwermond zoo groot geweest zijn als Utrecht, en heeft hoogstens 200.000 inwoners geteld. Verdere steden als Hebron, Jericho, Samaria, Sichem waren veel kleiner en geringer in bevolking, ongeveer als onze plattelandssteden.

Een stad onderscheidde zich van een dorp hoofdzakelijk daardoor, dat een dorp open lag, dat wil zeggen, dat het niet gelijk de stad door muren omgeven en afgesloten was. Die muren deden om den vijand buiten te houden. De dorpeling daarentegen was onbeschermt.

Merken we nog even op, dat de Schrift wel spreekt van groote wereldsteden als Babel en Ninive, maar dat die lagen buiten Palestina. Evenzoo de groote stad Damascus.

Maar hoe zag nu zulk een stad in het oude Joodsche land er uit?

Dat is gemakkelijk gevraagd dan beantwoord. Althans het mocht mij ook na veel onderzoek nog niet gelukken een bevredigend antwoord te vinden. Veertig jaar geleden vroeg ik het eens aan twee geleerde mannen, tot wiens werkring ook de kennis van het Oosten behoorde. Ik had alle hoop op een voldoende antwoord. Maar jawel, — na veertig jaar wacht ik het nog.

Tot nog toe is het ondoenlijk uit te leggen wij weten zoo veel op te maken als noodig is om op vele vragen juist en volledig te antwoorden. Wij moeten ons behelpen met de schaarsche mededeelingen uit de oudheid. Door deze echter weten we toch veel, en kunnen we eenigzins ons een denkbeeld vormen van steden als Hebron, Jericho en andere.

Een stad dan was een min of meer dicht bewoonde ruimte, door een muur omsloten van aarde of steen. In dien muur waren hier en daar tamelijk nauwe doorgangen, de poorten. Zij konden worden afgesloten door zware, dubbele deuren van grensels voorrten. In oorlogstijd waren de poorten dicht, evenzoo in den nacht. Een eeuw geleden bestond zulk een toestand ook nog hier in Nederland. Ik kan mij nog zeer goed herinneren, hoe te Amsterdam 's avonds na kiokluden de poorten gesloten werden. Wie later kwam mocht er nog wel in, maar voor geld.

Nog in ander opricht kwamen die poorten met de oors van later tijd overeen. Vóór elke poort namelijk vond men een binnensijde een open ruimte of plein. Dit diende tot velelei. Daar werden rechtszittingen gehouden, plechtige openbare handelingen verricht, met den vijand onderhandeld. Ook kon men daar zien welke vreemdelingen kwamen of gingen.

Zoo nu was het oudtijds ook bij ons op vele plaatsen. Achter de poort lag een plein, waar het echter anders toeging dan bij Israël. Te Amsterdam b.v. zijn bijna alle oude stadspoorten verdwenen, maar de pleinen als Haarlemmerplein, Leidseplein en Weesperplein zijn er nog.

Dienden de stadsmuren om den vijand tegen te houden en te bestrijden, waartoe men van boven pijlers en steenen wierp, als de nood zeer dringend werd en het gevaar groot kon men op vele plaatsen nog zijn toevlucht nemen in een sterken steenen toren. Die toren atak wel ver boven de huizen uit, maar was toch niet hoger dan bij ons een huis van drie verdiepingen. Het kwam echter minder op de hoogte dan op de sterkte en ruimte aan. Van zulk een toren lezen we o.a. in Richteren 9: 50, 51 en 52.

Voorts toog Alimélech naar Thébez, en hij legerde zich tegen Thébez, en nam het in. Doch er was een sterke toren in het midden der stad; zoo vloden daarheen al de mannen en de vrouwen, en alle burgers der stad, en

sloten voor zich toe; en zij klommen op het dak des torens.

Toen kwam Abimélech tot aan den toren, en bestormde dien; en hij genaakte tot aan de deur des torens, om die met vuur te verbranden.

Ook wordt zulk een burch bedoeld als de Schrift spreekt van een hoog vertrek en een sterken toren.

(Wordt vervolgd).
HOOGENBURK.

Officiële Berichten

Generale Synode van de Gereformeerde Kerken.

26 Augustus - Morgensitting.

Na 't zingen van Psalm 65:1 gaat de Praeses voor in gebed en houdt vervolgens appel nominaal.

Een drietal broeders, die voor het eerst ter vergadering zijn, betuigen op verzoek van den Praeses hunne instemming met de belijdenisschriften.

De Scriba Da. de Geus leest de notulen van de zittingen van Dinsdag 24 Aug.

De Praeses heet welkom Da. H. Dijkstra, Da. J. F. Colenbrander, Da. J. Offringa en Rev. Hobart, den laatste als afgevaardigde van de Original Secession Church of Scotland.

Mededeeling geschiedt van enkele nagekomen stukken, o.a. een brief van Dr. W. Pers, empred. van de kerk van Soerabaja, die zoo juist in het vaderland is aangekomen.

Het Moderamen stelt voor, de begroting der Synode voorloopig op 12000 gulden te bepalen.

Het Moderamen doet voorstellen aangaande het drukwerk der Synode en de uitgave der Acta. Aldus goedgevonden.

Op voorstel van het Moderamen zal de volgende Synode te Utrecht worden gehouden.

Izake het verzoek van Mr. L. van Andel te Middelburg, dat ter wille van het recht aan de behandeling der zaak-Netelenbos niet worde deelgenomen door leden der Synode, die tot de vorige uitdrukken reeds hebben medegewerkt, besluit de Synode, volgens het voorstel van de Commissie (rapporteur Dr. de Moor), dezen broeder te antwoorden, dat de Synode bij de samenstelling der praes-adviseerende Commissie, die deze zaak heeft voor te bereiden, vermeden heeft, daarin iemand te benoemen, die aan hare behandeling reeds deelnam; en dat bij de behandeling dier zaak in de vergaderingen der Synode door haar aan de afgevaardigden der Part. Synode van Zeeland niet het recht om mede te oordeelen kan worden ontnomen, behoudens toepassing van art. 33 der Kerkenorde.

„Die tot de samenkomsten afgeronden worden... zullen keurstemmen hebben, ten ware in zaken, die hunne personen of kerken in het bijzonder aangaan“.

Met betrekking tot de uitnodiging van de Ned. Pilgrim Fathers Commissie (1620-1920) tot een vertegenwoordiging door twee afgevaardigden bij de Pilgrim Fathers-Herdenking op 30 Aug. tot 8 Sept. a.s. besluit de Synode, aan deze uitnodiging gevolg te geven en hiervoor te vragen de broeders Da. J. Douma, te 's-Gravenhage en Prof. Dr. A. A. van Schelven te Haarlem.

De Synode neemt het Rapport van de Classis 's-Gravenhage inzake het uitschrijven van bededen dankdagen met dankzegging voor kennisgeving aan; en besluit: om het verzoek van de classis 's-Gravenhage niet in te gaan, maar haar weder voor het uitschrijven eventueel van bededen dankdagen aan te wijzen.

Met betrekking tot het rapport inzake de uitoefening van de tucht na ongeoorloofde echtscheiding en daarop gevolgd nieuw huwelijk, besluit de Synode op voorstel van de Commissie van advies, Deputaten van genoemd rapport hartelijk dank te zeggen voor den gewichtigen en omvangrijken arbeid en de Kerken te adviseren dit rapport rustig te overwegen, opdat de volgende Synode oordeelde of zij er mee instemt en dan als haar oordeel mee te deelen aan de Chr. Geref. Kerk in Amerika.

De Synode verzoekt aan Prof. Ridderbos om zijn bijzonder gevoelen, dat alleen hoererij genoegzame grond voor echtscheiding is, in een afzonderlijke nota nader toe te lichten.

De Classis Harderwijk heeft aan de Synode gevraagd, eene beslissing te nemen over een drietal vraagstukken betreffende de bediening van het H. Avondmaal in stichtingen.

De Commissie voor kerkrechtelijke vraagstukken stelt voor, dat de Generale Synode aan de Classis Harderwijk zal antwoorden:

1e, dat het aan den Kerkeraad eener Gereformeerde Kerk geoorloofd is op evenwel ingekomen verzoek het Heilig Avondmaal te bedienen in Stichtingen, die op het grondgebied der Kerk liggen en wel ten bate van de leden der Gereformeerde Kerken, die aldaar korter of langer tijd verpleegd worden en die zonder groote bezwaren de gewone samenkomsten der gemeente niet kunnen bezoeken, mits de Kerkeraad bij deze Avondmaalsviering vertegenwoordigd is en ook andere leden, die als verpleegster enz. aan deze Avondmaalsbediening deelnemen.

2e, dat ook verpleegden, die niet tot een der Gereformeerde Kerken behooren, tot deze Avondmaalsviering kunnen toegelaten worden, wanneer er voor hen geen gelegenheid bestaat om in de Kerk, waarvan ze zelf lidmaat zijn, het Avondmaal te gebruiken, mits zij daartoe tijdig aan den Kerkeraad hun begeerte te kennen geven en de Kerkeraad zich verzekerd heeft, dat zij in hunne Kerk tot het Avondmaal zijn toegelaten, dat zij in de grondstukken der

Christelijke religie met ons overeenstemmen en onberispelijk van levenswandel zijn, terwijl zij voorts bereid moeten wezen, zolang zij als gasten aan het Avondmaal deelnemen, zich aan het toezicht van den Kerkeraad te onderwerpen.

3e, dat wanneer onder de verpleegden, die aan het Avondmaal deel willen nemen, lijdens zijn aan eene besmettelijke ziekte, waardoor het gebruik van een gemeenschappelijk beker gevaar van besmetting zou opleveren, de Kerkeraad, na ingewonnen advies der doctoren, zodanige maatregelen mag nemen als noodig zijn, om dit gevaar van besmetting zooveel mogelijk te voorkomen.

Aldus wordt besloten. Ingekomen is een verzoek van den Ned. Bond van Jongelings-vereeningen op Gereformeerden grondslag om Deputaten te benoemen voor het verband met dezen Bond. Na breede bespreking van het voorstel der Commissie wordt goedgevonden, dat de Commissie zich eerst met het Bestuur van den Bond nader zal verstaan omtrent de bedoeling van dit verzoek, teneinde zoo mogelijk in de volgende week een beslissing te nemen.

Gelezen wordt het Rapport van Deputaten voor de oefening van het verband met de Theol. faculteit der Vrije Universiteit, en daarna het advies van de betrokken Commissie. Overeenkomstig dit advies besluit de Synode Deputaten dank te betuigen voor den verrichten arbeid, hen te déchargeren met het oog op het beheeren der hun toegestane gelden, en een crediet hun te verleenen van f1000.

Middagsitting.

Ingekomen is een schrijven van de Presbyterian Church of England, waarin wordt medegedeeld, dat van deze Kerk geen afgevaardigde kan komen. Het moderamen zal zorgen voor beantwoording van dezen brief.

Rev. Hobart, afgevaardigde van de Original Secession Church of Scotland, verkrijgt het woord. Hij wijst op de overeenkomst tusschen zijne en onze kerken en brengt hartelijke groeten over. Het is 9 jaren geleden, dat zijne kerken vertegenwoordigd waren. Wanneer een volgend jaar hunne Synode zal samenkomen, zal het zeer op prijs gesteld worden, wanneer daarheen de Geref. Kerken van Nederland een afgevaardigde zenden. Hij spreekt erbieid uit voor het pogen van onze Kerken, om de belijdenis uit te breiden. Ook in Scotland is merkbaar eene zekere verflauwing in het geestelijk leven.

Spr. betreurt het, dat uit Nederland geen afgevaardigde was op de conferentie der Presbyteriaanse kerken, welke begin Augustus werd gehouden te Lausanne en wenscht tenslotte den zegen des Heeren toe op allen arbeid, welke door de Kerken wordt verricht voor het Koninkrijk van Jezus Christus.

Dese toespraak wordt beantwoord door Prof. Aalders. Ds. de Wet spreekt namens de Geref. Kerken van Zuid-Afrika. Spr. heeft gemerkt, dat men in Nederland niet geheel op de hoogte is van de kerkelijke toestanden in Zuid-Afrika. In Z. Afrika zijn 3 Hollandse Kerkengroepen: de Herv. Kerk, welke alleen in Transvaal is, de Nederduitse Geref. Kerk en de Geref. Kerk. Spr. vertegenwoordigt de laatste, die in 1859 zich heeft afgescheiden van de Nederd. Geref. Kerk, om terug te keeren tot de oorspronkelijke belijdenis. De opleiding tot den Dienst des Woords geschiedt aan de Theol. School te Potchefstroom. Men is het van harte eens met de leer onzer Kerken en daarom kan het niet verwonderden, dat men groote belangstelling heeft voor wat in onze kerken geschiedt ten opzichte van de uitbreiding der belijdenisschriften. Het verwondert spr. niet, dat deze zaak in Nederland opkwam. Hier toch ging men steeds vóór en ook Z.-Afrika volgde. Spr. is blijde, op het Agendum gelezen te hebben een voorstel, om ook de buitenlandse Gereformeerde Kerken te raadplegen in deze gewichtige zaak en eindigt, met des Heeren zegen toe te bidden op den arbeid dier Synode.

Namens de Synode betuigt Prof. Bouwman dank voor dit hartelijk woord en wenscht wederkerig Gods genade toe aan de Zuid-Afrikaanse kerken.

Ds. Douma leest het rapport van de Curatoren der Theol. School en daarna Prof. van Gelderen dat van de Commissie van advies, waarvan een gedeelte zal worden behandeld in comité. De volgende conclusien worden aangenomen:

De Generale Synode, gehoord het verslag van Deputaten-Curatoren der Theol. School, neemt dit verslag onder dankbetuiging aan en besluit,

in overeenstemming met Bijlage A: 1e, te wijzigen Art. 6 van het Regl. voor de Theol. Opleiding.

2e, vast te stellen de voorgedragen Regelen betreffende de beëindiging van, de schorsing in en het verleen van verlof uit den dienst van hen, die aan de Theol. School van de Geref. Kerken in Nederland in vasten dienst onderwijs geven.

3e, te wijzigen Art. 2 van de Pensioenregeling in afwijking van Bijlage B: vast te stellen, dat voor het praeparatoir examen van den examinator, die niet gestudeerd heeft aan de Theol. School of van de Theol. Fac. der V. U., de volgende regelen zullen gelden:

1e, de examinandaus wendt zich tot de classis, onder welke hij ressorteert;

2e, indien de aanvrager goede getuigenis heeft aangaande leer en leven, richt de classis tot de hoogleraren der Theol. School en der Theol. Fac. van de Vrije Universiteit het verzoek, hem te examineren in de vakken van het candidaats-examen;

3e, de hoogleraren voldoen aan dit verzoek